

Gajda Marianna versei

1. Dalszöveg: kicsi lány

Kicsi lány kicsi lány
Gyere ki a rétre
Tudod-e, tudod-e kezed fogom végre

Te meg én sietünk,
El ne késsünk, el ne
Nagyobb a feladat
Mit te hiszel hogy van

Repülés, zuhanás
Nem mindegy melyik vár ránk
Repülés, zuhanás
Tudom te is érted!

Gyere ki hát gyere ki hát
Mindenki csak rád vár!

2. otthonom

Nekem valahogy ez az otthonom,
Ezt súgj a védő őrangyalom
Nem hagynám el semmi pénzért
Nem cserélném el más kincsért.

Itt érzem magam békében,
Még ha sokszor zaj is van a légtérben.
Ha máshová kéne költöznöm,
Szívem szakadna, s nem tudnám:
Vajon jól döntök?

3. Római part

Még szárnyalt az éj,
Még folyt a bor,
Mikor hirtelen megszólaltál:
Elég volt!

Még jó volt a tánc,
Még jó volt a meccs,
Mikor egyszer 1 villám
Ránk csapott le.

És azt mondtad:
Nincs közünk egymáshoz,
És azt mondtuk:
Igen ez az, mi vagyunk a bizonytalanok.

És akkor elromlott minden,
Mi addig oly szép volt
Elromlott minden,
Mi oly ábrándos volt.

Kezemet nem fogta többé kezed,
Fekhelyem nem ott volt, hol tied.

Az alvás nem nyugtatja lelkem
A virrasztás ez, mi aggaszt engem.

Aludni hiába próbálok,
Nem tudok,
Alkotni nincs min,
Mert hangszer nincs itt.

A versírás meg nem megy,
Ezek csak buta rímek.

5. És az angyalok repítenek

És az angyalok repítenek
szél szárnyain messzi vidékre
Hatalmas madarak közé fel a magas égbe,
Ahonnan ha nézel, a házak csak pettyek,
És ahonnan téged csak Nap és f elhők néznek.
Mert ott fenn az Égben a bánat már nincsen
És ami fontos volt a Földön,
Az értéktelen - ott - fönn!

(2006)

6. Kis bogár

Kis bogár halk pizsmogása hallik,
De hopp hirtelen csönd lett,
Én füleltem, de nem hallottam semmit.

Kis bogár lehetett, mert ahogy
kigyúltak a fények,
kerestem, de hiába,
szemem elől t évedt .

Kis bogár kopogtat újra,
Lassan mérges is lettem,
Miért van az, hogy ő az,
Ki alvásomban idegesít végleg?

Ej, hát kisbogár, végre elszánom:
Amit nem akartam, de te ezt másképp látod.
Szomorúságra talál immár sorsod:
Pizsmogásodat örökre megbánod!

Mert bumm! Agyoncsaplak egy papírral kezemben,
S te szegény, mit se tehetsz menten.
Én végre alhatok, ez az, mit köszönök!
De te már csak 1 emlék maradsz, semmi több!

⊗

(2008)

7. Egy árva hang

Egy árva hang némán kiált a pusztá vadonba,
De visszhang nem jó, hiába vár.

Míg más alszik,
Az én szívem árván figyel,
Lesi, ki mikor alszik el.

Míg más nevet,
Az én szívem sír,
Míg más dolgozik,
Az én szívem elveszik.

Míg más párt talál,
Az én szívemet leli a magány,
Míg más gyermeket nemz,
Az én testem halálba veszend.

(kb. 2002)

8. Erdő mélyén

Erdő mélyén nyárf alevél pihen,
Konyha szélén egy postás izen.
Postás izen, de inkább csak motyog,
Levelet hát kinek hozhatok?

De mivel itt más nincs, csak egy kutya meg egy macska,
A levelet kérem a kukába dobja!

(kb. 2002)

9. Két kezem

Két kezem meg van kötözve,
A lábammal rúgkapálok
Szólni akarok, de nincs szó, amit mondanék,
hiába próbálok.

Mosolyognék, de arcom élettelen,
A szememből hiányzik a fény,
Csapdába estem.

Egy hálóban rúgkapálok, de hiába,
Láthatatlan háló ölel körül finoman.

Anyám szült de minek ordító farkasok közé
Bárány vagyok a farkasok közt
Kik zord éjjeleken át kergetnek.

Egy bárány az útról eltévedt,
Vagy talán soha rá nem lépett.
Mert hiába keresi éjjel nappal - a végtelenségig - .nem leli.

Az út ködbe vész
A mosoly eltűnik
Szív elszorul
Könny kicsordul
Szem lezárul
Az álom így indul
És holnap kezdődik minden előlről.

10. Ábrándos utakon

Ábrándos utakon jártam az éjjel:
Őr angyalom hozzám szólt, és kértelt:
Várj még egy kicsit: tarts ki még, légy bátor,
Ne add fel a harcot, még járjuk a táncot!

Mert az élet nem más:
Mint örökös tánc:
Hol egyet jobbra, hol kétőt balra,
És nem tudni, hogy lenne, ha másképp lett volna.

És nem tudni mi miért van,
És miért nem másképp volna.
És nem tudni mi miért a rossz,
És nem tudni, miért a gonosz.

Ábrándos utakon nézem az arcod,
Ábrándos tekinteted nézi az arcom.
Súg egy angyal a csillagos égből:
Van egy hű angyalod a virágos földről.

Hidd el, mit szól hozzád, mert jót mond,
És tudd, hogy mit mond igaz és óvó.
Védőd neked ő, ki nem tud még semmit,
De az út irányt vesz és elkezdődik.

11. Azt hittem

Azt hittem, körbejártam a világot,
De kiderült, hogy engem járt körül a világ.

12. Elszállt a fény - dalszöveg

Cm elszállt a fény, soha soha G nem lá
Fis tom töb Fis bé,
Kicsit kicsit Fis látnám még Esz őt,
Aki aki G hoz szebb jö Cm vőt!

Lassú a tánc, gyere, gyere,
G kérlek Fis ölelj Cm át,
Utoljára B engedj köz Esz el
Hátha mégis G csak te sze Cm retsz

Nézz F szét Cm hát!
Gm Új C út Gm vár!
B Szólj C hoz D zám,
Cm Csak F te vársz Cm rám!

Elj ő az éj,
fenn kinyitja Gm sok sze Fis mét az Cm ég,
de te édesem B hunyd le sze Esz med,
és az álmod G csak szép le Cm gyen!

Hosszú az éj,
Gyere, gyere, G kell, hogy Fis ölelj Cm még,
Nagyon nagyon B kérlek fi Esz gyelj,
Nagyon nagyon G kell, hogy sze Cm ress!

Nézz F szét Cm hát Gm új C út Gm vár
Kérlek szólj hozzám, csak te B szólj hozzám, csak te G vagy ki (B) tényleg vár!

13. Fekve az ágyon

Fekve az ágyon nincs kihez szólni,
Járunk, de nem tudunk egymáshoz bújni.
Mennyből az ég dörgése hallik,
Nyitva az ablak, lágy szellő siklik.
Lombok és fák zúgva beszélnek,
De te szívem, szívemet nem érted.

Ülve az ágyon
Este a csöndben,
Nézem a legyet,
Mely a hálón repked.

Nem tudok aludni,
Ezért ő nem zavar engem,
Én sem zavarom őt
Repkedésében.

Pedig repkedése kis zajjal jár együtt,
De e zaj elmúlik s én írok csöndben.
Néha egy-egy vonat zúgása hallik,
Mely nyugtatólag hat rám, ahogy siklik.
Legalább így tudom: van rajtam kívül az éjjel élet,
Nem én vagyok egyedül ilyenkor ébren.

Ezért jó: a szobában ha nyitva az ablak,
Nem magamra figyelek, hanem a külső zajra.

Így a belső zaj - bár csak tünetileg -, de múlik,
S egy kicsit békesség illúziója rémlik.

-

Nézem az arcod,
Járjuk a táncot,
Szól a zene,
De te már nem hallod.

Látom a szemed,
Ahogy küldi a jelet:
Menjünk haza most már
(Mert) elegendem lett végleg.

Ó, igen, szívem, megyünk, csak még ezt az egyet:
Engedd meg, hogy eljárjam véled!

Halkan szól a hullám,
Melyet sodor a Duna,
Halkan szól a sóhaj,
Mely elhagyja számat.

Te csak súgysz a fülembe: kérlek
Menjünk haza végre!
Köszönöm kedvesem, amit tettél értem
Indulunk haza, ígérem végleg!

14. Értelmetlen küzdelem

Értelmetlen küzdelem
Ez: mit élek szüntelen.
Imám száll fel a magas égbe:
Vegyen fel fényébe!

Hadd hagyjam itt e lucskos szennyet,
Mi adatott elviselnem.
Jutott a szenvedésből elég,
Nem kérek többet még!

15. Friss mezőkön

Friss mezőkön jártam én,
Felülről a nap rám lenézett,
És ahogy egyre jutottam előbbre,
Az Éganya föltről becézett.

Mert az Éganya látott már azelőtt,
Mielőtt születtem volna én,
Tudta, mi sors vár rám a Földön,
S láttam azt, ahogy hozzám beszélt.

Hallottam suhogó szép hangját,
Hallottam a szélben szárnyalni,
Gyönyörű fehér ruhája elragadó volt,
Nem tudtam másra figyelni.

S most nyúl felém két kéz,
Én boldogan érzem, amint ölel,
S még mindig biztat arra:
soha ne add fel!!!

Amint a csillagok az égen táncukat járják
Úgy a friss mezők illatát ad az éjben
Lassan eljő az alvás órája
S én érzem a békét lelkem mélyében.

16. Szeretnék verset írni

Szeretnék verset írni,
Szeretnék valami szépet írni,
Ha már az életem szép nem lehet,
Legalább a vers, mit írok, szebb legyen.

Szeretnék mindennap berúgni,
Mert az életet csak így tudom kibírni.
Hiába szeretném, hogy szebb legyen életem,
A sors - mit rám zúdít -, nem enged.

Így hát hordozom keresztem szüntelen,
Néha egy-egy reményfolt csillan fel az égen.
Aztán a reményfolt hirtelen eltűnik,
S minden szenvedés előlről kezdődik.

16. Minden nap küzdelem

Minden nap küzdelem,
De a vége győzelem.
Ha te is akarod,
Megtalálod az álmod.

Vannak, kik hazudnak,
Mert úgy jobb, ha rosszak.
És vannak, kik segítik
Azt, ki mindig elbotlik.

Látod már az utad végét,
De míg kell egy segítő kéz,
Addig fogoly vagy mindörökké.

Talán így lesz ez örökre,
Talán maradsz börtönben,
Talán ez örök kereszted.

Bár jönne a szabadulás,
Bajtól, rossztól távolodás,
De én ugyan mit tehetek,
Ha kicsi vagyok mindehhez?

Bár látnám az utam végét,
Halálnak eljöttét,
Az egyszer mindent megoldana,
Szenvedést ő feloldana.

De a halál nem oly könnyű,
Igyen nem adják, s ez szörnyű.
Hát mi mást lehet itt csak tenni,
Mint e nehéz igát húzni?

- • -

Tönkrement az életem,
De míg őr angyalom velem,
Nem történhet semmi sem.

- • -

Nem akartam soha szép nagy palotát
Csak minden vágyam ez volt: kicsi romos ház.
S mellé még egy társ két gyerekkel,
De ez álmom másnak jutott, nekem nem.

A fájdalomtól kiszakad a szívem,
Én nem lehetek soha boldog ember.
Szeretnék meghalni, hogy ne lássam
Más hogyan él gond nélkül, boldogan!

- • -

Nem akartam soha szép nagy várat,
Romos kicsi ház volt az igazi vágyam.
Mellé még egy társ két gyerekkel,
És papír, ceruza, zenével.

Sajnos álmom nem látszik valóra válni,
Életem romokban hever, összeomlani „vagyik”.
Sorsom komolyan gonoszra fordult,
S más azt mondja: kezemben a kulcs.

Igen, könnyű ilyet másnak mondani,
Míg ők nevetnek, én próbálok írni,
S így álmatlan éjszakám nem fog értelmetlenül telni.

Könnyű mondani: akar at , akar at !
Nem tudják mi az: a Sors csap!

17. Pia

Otthon nincsen semmi pia
Ez aztán a nagy hiba!
De aztán majd lesz nagy vita,
Hogy melyik kocsmá van nyitva!

Itt is ott is 1-1 részeg,
Nem nagy dolog, jó, ha félszeg.
Itt nincsen nagy követelmény,
Nem baj az, ha nincs sok ész!

18. Nem nyughat a lelkem

Ahogy hullámszik a tenger,
Úgy nem tud megnyugodni lelkem.
Társat hiába keresek,
Az igazit senkiben sem lelem.

Talán soha nem is fogom meglelni,
S lelkem háborgása örökké fog tartani.

Lehet: míg más boldogan nyüzsög,
Én addig csak csöndben ülök
S hiába minden erőfeszít és,
Nem sikerül a társközvetítés.

- • -

Minden nap előlről kezdődik,
Minden kínszenvedés újra ismétlődik.
És nem minden nap végződik nyugalommal,
És több nap végződik nyugtalanossággal.

A lelkemnek nyugalom nem jutott,
A sors csapása az arcomon.
Gyöngédség, szerelem az életemben hol van?
Csak érzelmek nélküli élet: mit kaptam!

- • -

Kinek van igaza - kinek nincs?
Mit számít már? - Az élet elszállt.
Csak a por és hamu maradt.
A lelkem por és hamu, a testem:
Mint egy kő vagy fadarab.

Nem tudok aludni,
De megfogadom: éjszakám nem fog értelmetlenül telni,
Mert verseket fogok írni!

19. Csak szárnyalunk, szárnyalunk

Csak szárnyalunk, szárnyalunk
Végtelen tereken át.
Csillagos egeken
Rózsaszín felhőkön át.

Egyszer lent.
Majd újra fent.
Miért kell mindig
Néha lent?

El kell - e szakítsam
Azt, ami kötél,
Hogy így szabaduljak
Attól, mi oly nehéz?

Nehéz azért,
Mert visszahúz!
Úgy visszahúz, lefelé,
Lefelé: a föld felé!

Vagy kell még várnom,
Tűrnöm, s várnom,
Mert kötöttség kell,
Muszáj és kell, s mert sorsom ez?

Vagy mégiscsak?
Sorsom nem más,
Mint szabadság
És végtelen száguldás?

Mert a kötöttség néha jó,
De csak az,
Melyben megtalálod önmagad
S benne szabadon szárnyalhatsz.

Mert a kötöttség csak akkor jó,
Ha benne végtelenség látható.
S ezzel nem is kötöttség,
Hanem maga a végtelenség.

20. Angyalok szállnak

Angyalok szállnak,
Körülöttem szállnak,
Néznak és közben lebegnek,
Én is látom őket .

Az egyik így szól:
Kérlek, hogy ne aggódj,
Leszel te még majd olyan,
Amilyennek szánlak.

Angyalok szállnak,
Körülöttem szállnak,
Néznak és közben szeretnek,
Én is látom őket .

Angyali áldás,
Kincseidet szórd rám,
Hadd legyek én is olyan,
Amilyen az én utam.

Angyalok szállnak,
Körülöttem szállnak,
Néznak és közben nevetnek,
Én is látom őket .

Szállnak, szállnak,
Jó messzire szállnak.
Merre menjek, mit csináljak,
Hogy én is szállni tudjak?

Angyali ének,
Lelkemet érintsd meg,
Mutasd meg az én utamat,
Melyen kell, hogy járjak!

Szállnak, szállnak,
Fellegekben járnak.
Néznek minket, ránk nevetnek,
Mi is látjuk őket!

Angyalok szállnak,
Körülötted szállnak,
Téged néznek, Rád nevetnek,
TE IS LÁTOD ŐKET!

Verseim - 2006. május

Gellérthegy

1.

Szállj, szállj, szállj
Szabad Madár
Szállj szállj szabadon...
Az égen!

Mondd meg hát,
Merre az árny,
S merre a Fény nékem!

2.

Oly távol...
Hol a szem nem lát
Oly távol...
Hol a fül nem hall
Oly távol...
Hol az ész kevés
Oly távol...
Hol csak a szíved ért

Oly távol...
És mégis közel...
Van egy Hang
Van egy Arc,
Aki figyel.

Hát figyelj!

3.

Csak Te tudod igazán,
Hogy ki is vagyok igazán...
Csak Te tudod igazán
Miért is vagyok igazán
Csak te tudod igazán
Mit kell tennem igazán

Csak Te tudod igazán,
Hogy a szíveken miért van zár
Csak Te tudod egyedül,
Hogy mi van ott legbelül
Csak Te látsz be oda,
Hova más nem juthat el soha

A megoldás mindenre Te vagy
A zárat a Te kulcsod nyitja csak.
A világ hazug, az emberek vakok
És még ők hiszik, hogy ők a nagyok.
Miközben eltapossák a kicsiket,
Épp magukat ölik meg!

Kristóf Miklós: Uranita Mandala

Újabb versek

1.) Vége a gondnak látom már

C Dm Am G

Vége a gondnak látom már

C Dm F G

Itt vagyok újra nézek rád

C Em F G

De ez most már más, mint régen volt,

C Dm G C

A szerelem vége de így van jól.

C Dm Am G

De az én lelkem őriz ám

C Dm F G

Két szemed most csak emlék már

C Em. F G

Kérlek ne haragudj többé rám

C Dm G C

Lehet, hogy mégsem az én hibám.

C Dm Am G

Könny a szemedben látom fáj,

C Dm F G

Könny a szememben sírok már

C Em. F G

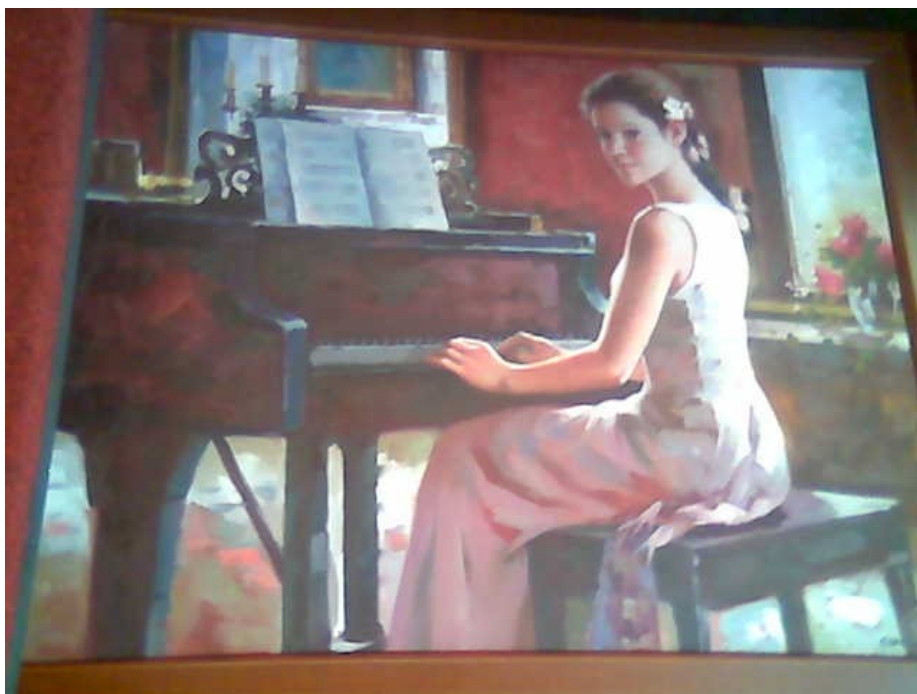
Ei kell válnunk végleg hát

C Dm G C

Ég veled édesem már más vár

Kristóf Miklós: Univerzum 2001

Czinege Zsolt festménye

Ezt a képet azért vettem ide, mert annyira hasonlít a Mariannára.

(Kristóf Miklós - kristofmiklos@freemail.hu)

Versek 2009

Ördögök

Ördögök költöztek a fejembe,
Nem látok esélyt semmire
Aludni hiába próbálok,
Az ördögök rángatnak pórázon.

Ó bár az ördögök belőlem kibújnának,
És egy életre békén hagynának!
Pusztuljatok tőlem gonosz sátánfajzatok
Hagyjatok békét, aludni próbálok!

Hová tűnt el a rég szerető Isten?
Miért hagyja kegyetlen szenvedésem?
Vagy tán nincs is Isten, csak ördög
Akkor mi értelme élnem e földön?

A szeretet és béke elhagyott már régen,
Az Isten és angyalok nem törődnek velem.
Egyesek azt mondják, van segítség,
De én azt látom, az egész hülyeség.

Istenem hol vagy, hogy segíts rajtam
Istenem hol vagy, hogy meghalld (már) szavam

Gúzsba kötnek lakatok
Miért van az, hogy békében nem maradhatok?

Lakhatnék szépen, boldogan,
De én az életemet tönkretettem,
Mert a jóakaróim tanácsát nem hittem.

Vajon késő-e már?
Vagy vár egy kis boldogság (odaát?)

Bakancsos angyal

Bakancsos angyal az Égben száll,
Bakancsos angyal a földön is jár!
Ruháját mindenki megszólja,
De jellemét levenni nem tudja.

Aki szeret, így is szeressen,
Aki megvet, nyugodtan megvessen.
Aki rám szól, szóljon,
Akinek tetszik, így jó.

Bakancsos angyal nagyot tévedett,
Mikor a gonosz 1 hibát vétkezett.
Mert a gonosz buta volt,
Ez az angyali sors...

Az angyal sajnós elhitte szavát
Követte a gonosz tanácsát.
De most már késő,
Keser egni a szívben 1 t ór.
Hiába minden igyekezet,
Az időt visszaforgatni nem lehet.

Tudnék- e vajon

Tudnék-e vajon szerelmes lenni?
Tudnék-e vajon boldogan élni?
Vagy tán megtaláltam már életem párját,
Csak nem vettem észre, mert a szívem sivár.

Sivár, mert a gonosz fogságban tart engem,
Sivár a lelkem, mert gyógyszert kell szednem.
Vajon Ő-e az, akiről írok?
Aki végigkísérne a hosszú úton?

Pislákol

Pislákol az éjjel két gyertya fénye,
Ülünk 1 szobában és béke van végre.
Béke van, mert lelkem sóhaja meghallásra talál,
Béke van, mert a szeretet, mi körülvesz eljuthat hozzám.

A szép gyertyák, és a szoba
Ím ihletet adnak, versek versekből szakadnak,
Énekek énekből áradnak,
Minek köszönhet ő e misztikus hangulat ?

Álmaimban messze jártam

Álmaimban messze jártam
Sugárzó nyári napsugárban
A réten nyíltak a kerti virágok
Boldog szívem örömtől sugárzott!

Hogy volt, hogy nem volt,
Ki emlékszik arra már?
De szép volt, igaz volt,
Ő visszatérne bár!

Az áhított lelki béke

Az áhított lelki béke
Óh, mily csodákra képes,
De a lélekölő depresszió
Eltapossa terved.

Kérlek óh nagy hatalmas Isten
Ott fenn az égben,
Adj nekem lelki békét,
Hogy intézhessem ügyem!

Lelki békém vajon visszatér-e még,
Vagy így kell leélnem életem örökké?
Sikerül-e végleg helyrejönnöm újra,
És sikerül-elfeledni a borzasztó múltat?

Hol volt, hol nem volt

Hol volt, hol nem volt,
Ki tudja azt, mert már régen volt.
Őrzöm a titkokat, mert fájhat másnak,
Elmondanám pedig az egész világnak.

Hát hiába is, ha elmondanám,
Legfeljebb pár ember furcsának találná.
Pedig a szólás jól mondja:
Mit elmondani nem lehet,
Szétkürtölném az egész világnak!

A titkok, melyet őrzök egy életen át fájhat,
Szívemben tör van, de nem szólhatok másnak.
Bár megszabadulnék már a fájdalomtól
Bár csoda történne, és nem félnék a múlttól.

A legjobb pedig az lenne,
Ha a jövőtől szakadnék el
Mert hihetetlenül félek tőle,
Ez aggaszt engem.

Igen, bevallom, a jövőtől félek,
Nem tudok egy lépést se előre.
Nem tudom rossz gondolataimat elhessegetni,
Nem tudom a kínzó fájdalmat félretenni.

Hát így kellett történni, sorsom megírva
Jobb, ha igyexem nem gondolni rosszra
Ó, igen, már csak ismétlem magam,
Legközelebb vidám leszek újra!

Be vagyok zárva

Be vagyok zárva egy üveggolyóba,
Lelkem rab, nem lelhet társra.
Remélek szüntelen, de hiába,
Fejem szétesett, nem tud gondolkodni újra.

Elvesztettem a régi boldogságot,
Mikor lesz végre olyan, mint akkor?
Tanácstalan vagyok mindig, szüntelen,
Olyan vagyok, mint egy gyermek: döntésképtelen.

A döntésképtelenség elveszi erőmet,
A tanácstalanság elveszi életkedvemet.
Próbálok dönteni, de hiába,
Az idegesség jelentkezik újra.

Más véleményét kérdezem mindig,
Nem tudok én egyedül dönteni.
Kibírhatatlan nékem így az élet,
Istenem könyörgöm, segíts meg!

Nem tudok aludni

Nem tudok aludni,
Mert nem tudok bízni,
Ehelyett inkább csak próbálok írni.

Ó, pedig már fél egy itt az óra,
Én pedig gondolkozom, hogy mit is csináljak.

Jó lenne aludni, de hogyan, ha nem megy,
Jó lenne pihenni, de hogyan, ha az agyam perget?

Perget az agyam, bizony sokmindent felfog,
Sajnos egy roncs lettem, mert így alakult sorsom.

Gyugyu

Gyugyu az én virágszálam,
Ki lehetne jobb is nála?
Azt hiszem nincs ilyen a Földön több jobb,
Ő lesz az én őrangyalom!

Ha velem alszik, nyugodt az álmom,
Ha velem felkel, derűs a napom!
Ó, csak egytől nagyon félek:
Mi lesz, ha őelőbb hal meg?!

De amit a csillagom ígért,
A síromig ő elkísér!
Hűek vagyunk egymáshoz,
És Őt tovább él, mint én halok!

♥ Puszi Gyugyukának! ♥

Szösszenet

Apró örömök éltem kis részében,
Egy csésze kávé mindig jólesne!
Sok-sok szenvedéssel mire megyek végre?
Inkább iszom kávé, hogy jobb legyen kedvem!

Kényszergondolatok

Kényszergondolatok gyötörnek
Váltva, váltlanul szüntelen,
Mi lesz ha meghalnak szüleim, vagy barátom?
Mindig mindig csak erre gondolok folyton,
És halálomkor ki fog ápolni?
Egyáltalán lesz-e erőm nem magamtól meghalni?
És kérdezem, kérdezem miért e döntésképtelenség?
Gonosz döntésképtelenség nem enged, hogy az úton mennék!

Gonoszak az emberek

Gonoszak az emberek,
Elveszik a kicsiktől, amit lehet.
Utána vígan továbbállnak,
S amit okoztak, még tovább rontnak.

Gonoszak az emberek,
Csak 1-két kivétel van, lehet.
A kivételek közt ott van egy kevés,
Ezzel mire megyek én?

Mire megyek azzal, ha szeretnek?
Mire megyek azzal, ha becéznek?
Lelkemben a gonosz ördög,
Istenhez hiába könyörgök!

Istenem tartsd a jó embereket karban,
Mert én csak rájuk számíthatok, ha baj van.
Ők adnak nekem élet erőt,
Ők adnak nekem bűt elejtőt.

De amint újra egyedül vagyok
Támadnak a gonosz századok
Ki akarják marni szememet
El akarják lopni testemet.

Éjszaka volt

Éjszaka volt, én jártam a mezőt,
Csillagok világították, hogy merre a tető.
Mert hóvihár volt, én áztam, fáztam,
Menedéket alig-alig találtam.

Éjszaka az utat csillagok mutatják,
Éjszaka lesz, az utat már nem tudják
Felhők borulnak a tájra
Próbálkozom, menni, de hiába.

Éjszaka mélyén az erdő felett
Kitárul a az égbolt, a hajnal vezet.
Megmutatja a helyes irányt,
Békét lel a lelkem, mert meghallották imám.

Az én imám felszáll a csillagok fölé,
Az én imám mindent legyőz, ha az égre nézek én!
Az én imám az egyetlen reményem,
Az én imám az egyetlen kincsem.

Az imám a csillagokhoz szól a magas égbe,
Az én imám meghallást nyer végre!
Járkálók-botorkálók még, igaz,
De az úton előbbre mentem, ez a vigasz.

Te vagy az én szemem fénye

Te vagy az én szemem fénye,
Te vagy nékem csillagom az éjben.
Ó, bár mindenhova elvihetnélek,
Nem szöknél meg sose tőlem!

Mert te hű barát vagy jóban-rosszban,
Elkísérsz szemed fényével az éjszakában.
Hisz ez az igazság, nem kétlem,
Te vagy nékem a napsugár az égen!

Költ őt ajakra vezet sz te engem,
Jóban rosszban kitartasz mellettem.
Költ őt sorokat ihlet sz mindig bennem,
S én gyorsan leírom, nehogy elfelejtsem.

Reményt adsz a bűnben,
Sorsom szíveden viseled
Te vagy az én őrangyalom,
Ez biztos, nem kétlem!

Jézus és Mária

Jézus és Mária szeretnek engem,
Tudom és érzem, segítenek nékem.

Mellettem állnak, ha szenvedek is,
De én hiszek benne, hogy ezt felfedik.

Várom Jézust, ihlessen meg,
Várom Máriát, imádkozzon értem.

Mert Jézus és Mária az én erősségem,
Nem csalom meg őket, megígértem!

A szentekről veszek példát,
Hisz ők is szenvedtek,

Szenvedek én is, de
(néha mégis) reménykedem.

Szeretnék újra boldog lenni,
Az Úr Jézust vígan szolgálni,

Leteszem bánatom elébe,
Segítsen hordozni a keresztet.

Kicsi nagy gyermek

Kicsi nagy gyermek
Itt ül mellettem,
Én gondját viselem.

Mert gyengélkedik,
De én segítek neki,
Fogom kezét, erőt adok neki!

Kicsi nagy gyermek
Szép haja csillog,
Már ezüst, szép fehér,
A fénytől villog.

Mert őt a szeretet vezérli,
Ő az őrangyalom,
Neki még sokáig kell bírni!

Így vigyázunk mi egymásra
Szeretjük egymást, ez a fő gondolat,
Bár sikerülne neki minden, mit akar,
S kedvét ne szegje semmi baj!

Szép ezüst haj

Szép ezüst haj,
A lélek igazsága,
Szép fehér haj,
Az idő „talámánya”.

Mert tükörben látunk igazán,
A haj festve már nem az igazság.

Az ezüst haj
Őszinte megnyilatkozás,
Szépen mosott hosszú haj
Képviseli a fej koronáját.

Ha énnékem ezüst hajszálaim lesznek,
Nem fogom festeni,
Inkább őszintén fogom vállalni!

Minden nap túlélnem

Minden nap túlélnem küzdelem,
Minden nap fent lenni gyötrem.

Szemeim, testem kóvályog
Kifelé valamit alig látok.

Ó bár látnék úgy, mint régen,
Szépen, tisztán, egészségesen!

Nem gyötörne engem semmi kábaság,
Szívem boldogan dobogná békés ritmusát.

Miért ez a sorsom, kérdezem tőled, Istenem?
Miért e súlyos kereszt jutott énnekem?

Cipelni már alig-alig bírom,
Úgy érzem, elájulok, és meghalok.

Ki fog rám vigyázni,
Ki fogja majd kezem,
Ha gyötör a kétségbeesés,
És gyötrelem.

Hajaj, mi lett?

Hajaj, mi lett a sorsom?
Soha nem gondoltam, hogy gyötörődni fogok folyton.

Leteszem gyötörélmem, elég ebből! Elég!
Elmegy, s visszaszerzem életem élmét!

Visszaszerzem én az életkedvemet,
Gonosz betegség nem szegheti kedvemet meg!

Künn az égen

Künn az éjben csillagok világítanak,
Künn az égen csillagok mutatják az utat,
S ha eljő majd időben a pirkadat,
A nap rám tekint, s áldását árasztja!

A nap áldást ad nékem,
A nap áldást ad minden élőlénynek!
Amíg a nap sugárzik,
Boldog vagyok én is!

Künn az égen a szobából kinézve
A nap fénye ár ad bőségesen!
Ha én a Mennyországban leszek,
Az élet nehézségein majd csak nevetek!

Óda a pókhoz, fekve az ágyon

Fekve az ágyon
Nézem a plafont,
Fekve az ágyon nézem a pókot.
A pók szereti a plafont nagyon,
De felszállni, s leütni nem tudom.

A pók is élőlény, neki is van lelke,
Miért jó, ha szabadulnék tőle?
Legjobb, ha mindketten élünk boldogan,
És így egyikünk se lesz boldogtalan.

Mert szép az élet, élni jó,
Szépek a versek, nekem ez való.
Ez most csak egy haszontalan kis vers,
De az én kis pókom megérdemelte.

Kis pók ne rendetlenkedj,
Maradj a plafonon, és álmodj szépeket!
Kis pók, kérlek, maradj a plafonon,
Kis pók ne zavarj, hagyj engem aludnom!

És a kávé, ím elfogyott,
Az ódát a pókhoz majd máskor folytatom!

Gonosz betegség

Gonosz betegség nem lehet úrrá rajtam,
Én sem lehetek a betegség örök foglya!

Ezért hát úgy döntök én most, hogy azt a csúnya depressziót azonnal
lerombolom.

Lerombolom menten, s így boldogságom lesz,

Lerombolom menten,
És majd nevetek!

Kivetem a halál gondolatát,
Kinevetem a depresszió okát,
Lényeg az, hogy mi van odaát,
Nincsen sírás, csak Mennyország.

Örök gyerek

Örök gyerek maradtam,
Szüleim gyengédek, hisz nagyon szeretnek!
Én elvesztettem realitásomat,
Ők pedig elvesztették büszkeségüket.

Drága szüleim, becsaptalak titeket,
De hányszor! - épp eleget,
Hogy örök gyerek legyek...!

Bocsássátok meg nekem a sok hazugságomat
Nem tudtam, hogy ennek súlyos ára van.

Tudom hogy megbocsátottatok,
De én végleg felgyógyulni sajnos-(úgy érzem) nem tudok.

Ehhez nekem Isteni Erő kell,
Ne féljétek, majd időben megszerzem.
Fájó szívem mindig sajog értetek,
Mi lesz velem nélkületek?

Ó, bár hallgattam volna rátok,
S akkor vígan élhetném világom.
Így viszont megismertem:mi az,hogy szenvedés,
Megismertem, megbélyegződtem,
Mittéhetek már: visszafordíthatatlan az idő keréke.

Nekem már csak kis örömök jutnak az életben,
És annál több szenvedés követ nyílegyenesen.

Szeretett szüleim bár ne hagynátok el engem soha,
Félek, e csapást nem bírnátok el, noha,
De én azért emlékezni fogok rátok,
S abban reménykedek, hogy a Mennyben rátok találok!

Oázis a sivatagban

Oázis a sivatagban,
Menedékhely a viharban
Itt békét érzek, megnyugvást
Minek nekem máshol lakás?

Itt van az én biztonságom,
Itt van az én angyalom.
Ő vigyáz rám, és életben tart,
Küzd velem, hogy oázisom legyen a sivatagban.

Így nem halok szomjan,
Nem halok éhen,
Lelkem kitárulkozik,
És végre élhet.

Szelíd őrangyalom,
Mi lenne velem nélküled?
Azt hiszem meghalnék,
Hiányod romba döntene.

Bonbon meggy

Bonbon meggy:convulex,
Tábla csoki: paretin,
Súlycsökkentő: rivotril,
Súlynövelő:zypraxa!

Mindnek van hatása,
Jaj egyet ki ne hagyjak,
Mert bizony akkor a látogat összedől,
S kiderül, hogy én vagyok az ellenőr.

Legalábbis ezt hiszem magamról,
Az úton eltévedek,
És akkor már azt is elhiszem,
Hogy én vagyok a világ közepe.

Mint éjből a fény ahogy kibújik

Mint éjből a fény ahogy kibújik pirkadatból,
Úgy látom én is Jézust imádkozáskor.

Látom Őt ott a kereszt fán t öviskoszorúval fején,
Nem tudok szabadulni e látástól én.

Vitte a keresztet, vitte keservesen,
Vitte ugyanúgy, ahogy én szenvedek,

Mert sokszor úgy érzem, nekem is oly nehéz keresztet,
És sokszor úgy érzem, nekem is cipelnem kell.

Cipelnem kell, mindennek ára van,
A bűnösök megérnek, így lesznek igazak.

Jézus nem azért jött a világra, hogy minket kínozzon,
Hanem azért, hogy bűneinktől megszabadítson.

Mint éjből

Mint éjből a fény ahogy kibújik pirkadatból,
Úgy látom én is Jézust imádkozáskor.

Látom Őt ott a kereszt fán t öviskoszorúval fején,
Nem tudok szabadulni e látástól én.

Vitte a keresztet, vitte keservesen,
Vitte ugyanúgy, ahogy én szenvedek,

Mert sokszor úgy érzem, nekem is oly nehéz keresztet,
És sokszor úgy érzem, nekem is cipelnem kell.

Cipelnem kell, mindennek ára van,
A bűnösök megtérnek, így lesznek igazak.

Jézus nem azért jött a világra, hogy minket kínozzon,
Hanem azért, hogy bűneinktől megszabadítson.

Mi történne ha nem érne szenvedés?
Lehet, hogy a túlvilágon letörleszteném.

Mert lehet, hogy odaát sokan szenvednek a túlvilágon,
Csak nem tudjuk érzékelni, mert nem látjuk.

Óh, ki tudja mi van odaát?
Ki tudja vajon a titkot: van-e (pokol is) Mennyország?

Én reménykedem abban, hogy van,
És szenvedésem nem hiábavaló, mert Isten van.

Hívjuk akárhogy nyugaton, vagy keleten
Isten és Igazság úgyis csak egy van, ez a reményem.

Hívjuk akárhogy keleten vagy nyugaton
Akkor is létezik az Isteni Irgalom.

Mi lesz?

Mi lesz, ha drága jó szüleim magamra hagynak,
Hogyan kell nekem életem folytassam?
Folytatnom kell akkor is, de ki fog segíteni?
Ki fog a bajban érdek nélkül mellém állni?

Drága jó szüleimet korán kísérte a balszerencse,
Ahogy engem is korán ért a szenvedés keresztje.
Nem csoda, a Krisztusi kort élem,
Nem csoda, hisz Krisztus is meghalt értem.

Sapka

Sapka, kabát,
Kesztyű, sál,
Édesanya hazavár!

Fáj a szív itt benn

Fáj a szív itt benn, de ti ezt ne lássátok,
Fáj a szív itt benn, de ti ezt ne halljátok.
Isten tudhat csak rólam csak mindent
Mert az ő az egyetlen, ki nem fut el előlem.

Istenem, szenvedésem nem tudom hova tenni,
Csak Krisztusnak tudom felajánlani.
Nem értem, hogy mért ily nagy keresztet kaptam,
De muszáj viselni, mely halálomig tarthat.

Alázattal kell meghajolnom szenvedésem előtt,
Alázattal kell meghajolnom a Sors előtt.
Sorsom ím szomorúságra talált,
Sorsom ím az életben nem barát.

Mint csillagok az égen

Mint csillagok az égen,
Ragyognak gyönyörűszépen,
Mint csillagok az égen
A te arcod jár az én fejemben.

A te szíved legyen boldog és vidám
És akkor én is az vagyok, kicsi őrangyalkám!
Mert bizony te voltál nékem az én őrangyalom,
Ki mindig vigyázott rám, és sosem volt erőszakos.

A te hű csodás lelked világít bennem,
Ha azt mondod, ne haljak, akkor érted élek!

Azt hittem, Isten ölelt át

Azt hittem, Isten ölelt át,
S végül kiderült, kinevet a világ.
Azt hittem, boldog vagyok,
De végül kiderült, hogy boldogságom csak bolondság volt.

Hogy teheték velem ezt az ördögök?
Hamis gondolatok miatt csak gyötörődök!

Pedig élhetnék vígan, vidáman, mint egy nagy gyerek,
De az emlékek nem hagynak szünni, fejbe vernek.

Nem olyan vagyok már, mint régen,
Mosolygás nevetés csak álarc szememben.

Próbálok vidámnak lenni, szüntelen,
Nehogy elfusson mindenki előlem

Gajda Marianna rajza

Gajda Marianna

Gajda Marianna: Szeretettel minden kedves olvasómnak!